



תום' ישינים

## ד:

**בדיוטא** אחת דר״ע סבר ילפי' זורק ממושיט ורבנן סברי לא ילפינן אלא דרבה לא חש לפרש כל הצעיות<sup>א</sup> ועוד אומר ר״י דהא דקאמר הש״ס אבל למטה מעשרה ד״ה חייב דאמרינן קלוטה כמי שהונחה היינו לרבנן אבל לר״ע קלוטה לאו כמי שהונחה דמיא ומחייב משום

דילפינן זורק ממושיט דאי סבר כמי שהונחה דמיא אלא הוה מצי למילף זורק ממושיט דהא לא דמיא כלל דכיון דכמי שהונחה דמיא הוּי זורק למעלה וממקום פטור לרה״י ולא דמי כלל למושיט שהוא מרה״י לרה״י ורה״ר באמצע<sup>ב</sup> אלמא ע״כ כיון דסבר ילפינן זורק ממושיט סבר קלוטה לאו כמי שהונחה דמיא והשמא אחי שפיר דפריך למימרא דפשיטא ליה כו<sup>ג</sup> ואחי נמי שפיר דלא מצי למימר לעיל אבל למעלה מי' ד״ה חייב דילפינן זורק ממושיט דלר״ע לא מצי למילף כיון דסבר כמי שהונחה דמיא וכן משמע קטת דהא רב חסדא צעי נמי בהזורק (לקמן דף טז.) כמו רבה דהכא ואי הא דקא מסיים קלוטה כמי שהונחה דמיא קאי נמי אדר״ע היכי מצי למימר לרב חסדא דלכ״ע כמי שהונחה דמיא ולקמן בפירקין (דף טז.) משמע דדוקא ברה״י לא צעי רב חסדא הנחה ע״ג מקום ארבעה ומיהו רשב״א פירש בסמוך אף ברה״ר לא צעי רב חסדא מקום ד': ודי<sup>ד</sup>במא הנחה הוא

**דבא בעיא הא עקירה בעיא.** פירש״י דדיק מדלג מחייב צ' אחת משום הוצאה ואחת משום הכנסה וקשה ב' דילמא הא דלא מחייב צ' משום דלא מחייב אמוּלדה במקום אצ' ועוד דבסמוך קאמר רב יהודה מחייב היה רבי צ' אע״ג דקמני סתם רבי מחייב ה״ג לר״ע מנ״ל דלא מחייב שמים ונראה לפרש <sup>ה</sup>דפריך הא עקירה צעיא <sup>ו</sup>דילפינן ממשכן שהיו נוטלין מתצנצן שהיו צנן ארבע על ארבע ונותנין ליד עושי המלאכה ולפי מה שפירשתי לעיל דדרשנין מאל יאא איש ממקומו אחי נמי שפיר דצעקירה מיייר: **אלא** א״ר יוסף ב'. קשה לרשב״א מה לריבין רבה ורב יוסף להטעמיד המשנה כתנאים והא כפירא להו צפרכ בתרא דעירובין (ד' טז. עב.) דמחשבתו משויא ליה מקום דקאמר התם רב יוסף השמין ורק חייב חטאת ופריך והא צענין מקום ד' וליכא ומשני מחשבתו משויא ליה מקום דאי לא תימא הכי הא דלמר רבה זרק צפי כלב או צפי כצנן חייב וכו' ותי' ר״ת דהא דלמר מחשבתו משויא ליה מקום היינו היכא דלא ניחא לי' <sup>ז</sup>צענין אחר אלא צענין זה כמו משמין ורק שאינו יכול להשמין או לרוק צענין אחר וכן זרק צפי כלב שרצונו שיאכלנו הכלב או ששרוף העץ כצנצן ול״ג התם ונח צפי כלב דנח משמע דאין כוונתו לכך אבל הכא אינו חושש אם מקבל צידו או כבלי אחר <sup>ח</sup>והא דלמר לקמן (ד' ה.) ה״א ה״מ היכא דאחשבה לידו אע״ג דניחא ליה שיקבלנו צע״א כמו צידו' היינו משום דקאמר דידו של אדם חשובה לו כד' על ד' <sup>ט</sup>אבל בשאר דברים לא משוי ליה מחשבתו אלא היכא דלא ניחא ליה צע״א: **זרק** ונח ע״ג וזו ב<sup>י</sup> שהוא ר' מחייב. וא״ם אכתי תקשה לך דילמא הנחה הוא דלא צעיא הא עקירה צעיא וי״ל דצאלו הכי פריך שפיר אבל קשה לספרים דגרסי לקמן בהזורק (ד' טז.): על מילתא דרב יהודה דלמר בסמוך מחייב היה רבי שמים וימיז רב חסדא וקא קשיא ליה למימרא דמחייב רבי אמוּלדה במקום אצ וכו' א״ל רב יוסף מר אדר' מתני לה וקשיא ליה רבי אדר' יהודה מתנינן לה לדברי ר״י דלמר חייב צ' אבל לר' לא מחייב צ' דלא מחייב ר' אמוּלדה במקום אצ אם כן מה תירץ רב יוסף הא מני ר' היא אכתי תקשה דילמא הנחה הוא דלא צעי הא עקירה צעי וי״ל דסבר רב יוסף דדוקא אקלוטה דר״ע דליכא הנחה כלל איכא למיפרכ הא עקירה צעי<sup>י</sup> אבל אר' דצעי הנחה ע״ג וזו כל שהוא ה״ה דלעקירה סגיא בכל שהוא ומיהו להש״ס בסמוך לית ליה סברא דרב יוסף דפריך ארבי זירא דילמא אחרים צעו עקיית מקום ד' ולא סגיא בכל שהוא כמו צהנמה ולר״ם נראה דגרסין בהזורק ימיז רב יוסף וקא קשיא ליה א״ל רב חסדא וכו' ואמי שפיר דרב יוסף הוה מתני דברי רב יהודה אדר' ובסמוך דפריך והא איתמר כו' הוה מצי למיפרכ הא דקשיא ליה לרב יוסף בהזורק (סז.) דרבי לא מחייב אמוּלדה במקום אצ דתינא ר' אומר דברים הדברים אלה הדברים וכגירסת ר״ם נראה להזהא גירסת דמתני רב יוסף מילתא דרב יהודה דמחייב צ' ארבי יהודה קשה דרב יוסף אדרב יוסף דהתם אומר צהדיא רבה ורב יוסף דלמרי תרוייהו לא מחייב ר״י אלא אחת ויש לדחות דרב יוסף משמין' דרב יהודה קאמר <sup>י</sup>ורב יהודה מחייב שמים וליה לא סגיירא ליה: **באי״ל העומד ברה״י** וגופו נוטה דרשות הרבים. הכא צשמעמין הוה מצי לאוקמי צאלין שעיקרו וגופו כולו קאי ברה״י ויש צעיקרו ד' דרבי סבר שדי נופו צתר עיקרו וחשיצא מקום ד' ורבנן סברי לא אמרינן שדי נופו צתר עיקרו ולא הוי מקום ד' דברה״י נמי סברא שצממין דצעין מקום ד' על ד' מדלמר בסמוך תני טרסקל צצידו הא תינח ברה״י משמע דברה״י נמי מהדרינן לאשכוחי מקום ארבע אלא נקט ברה״ג משום דמילתא דאצי איתמר צפרכין אמילתא דרב חסדא דלמר נעץ קנה ברה״י זרק ונח על גביו אפילו גצוה מאה אמה חייב ופריך לימא דרב חסדא דלמר כרבי ומשני דברה״י כ״ע לא פליגי כדרב חסדא והכא צאלין העומד ברה״י וגופו נוטה לרה״ר ומיירי אפילו אין צעיקרו ד' דרבי סבר שדי נופו צתר עיקרו דהויא ברה״י וחייב אע״ג דלא הוי מקום ד' כדרב חסדא ורבנן סברי לא אמרינן שדי נופו צתר עיקרו אבל קשה אמאי לא משני אצי לקמן צאלין העומד כולו ברה״ר<sup>י</sup> ויש צעיקרו ד' דרבי סבר שדי נופו כו' וחשיב מקום ד' ולרבנן לא הוי מקום ד' דברה״ר מודה רב חסדא דצעין מקום ד' דברה״י דווקא קאמר רב חסדא כדמשמע לקמן דקאמר צרשות היחיד כולי' עלמא לא פליגי כדרב חסדא ויש לומר דברה״ר לא מצי לאוקמי דאי הנוף למטה מג' לא הוו פטרי רבנן אע״ג דליכא ד' דכארעא סמיכתא היא ואי למעלה מג' לא הוה מחייב ר' דכרמלית היא אם רחב ארבע או מקום פטור אם אינו רחב ד' ולרשב״א נראה דצרשות הרבים נמי משכחת לה למימר שדי נופו צתר עיקרו כגון שעיקרו פחות משלשה או גצוה ט' ורבים מכתפים עליו דהו רה״ר וגופו עולה למעלה מג' דלרבי הוי נוף רשות הרבים דשדינן ליה צתר עיקרו כי היכי דשדינן ליה צתר עיקרו לשוירי רה״י ולרבנן לא הוי כרה״ר והא דלא מוקי ליה אצי הכי <sup>כ</sup>משום דרב חסדא לא צעי מקום ד' גס צרשות הרבים דמ״ש ורב חסדא נקט רשות היחיד משום דצעי לאשמעין אפילו גצוה מאה אמות משום דרה״י עולה עד לרקיע ואידי דנקט איהו רשות היחיד נקט נמי צתר הכי ברה״י כ״ע לא פליגי כו' ולמאי דמוקי לה אצי לקמן אליבא דרב חסדא הא דנקט וזו כל שהוא דהא אפי' צרוחצ ד' נמי פליגי אומר רבי צה״א דנקט כל שהוא משום למעלה מי' דאי הוי רחב ד' הוי רה״י ולא הוו פטרי רבנן ט' (אי אין) גדיים צוקעין תחמיו אי סברי כר' יוסי צב' יהודה בהזורק (לקמן דף קב.) ואין נראה לר״י דמשמע דמשום צבותא דר' נקט לה ואומר ר״י דאי הוה נקוט וזו סתמא<sup>ל</sup> הוה סלקא דעתך דמיירי צרצח ארבע וטעמא דר' לאו משום שדי נופו צתר עיקרו אלא ה״א דסבר כרבי יוסי צב״י דנעץ קנה ברה״ר וצראשו טרסקל<sup>ט</sup> להכי נקט כל שהוא לאשמעין<sup>י</sup> דטעמא דרבי משום שדי נופו כו' ורש״י שפירש כאן משום שדי נופו צתר עיקרו והוי כמונח צרשות הרבים ע״ג מקום ד' אי אפשר להעמידה דאי למטה מג' לא צעי רחב ד' לכ״ע ולמעלה מג' לא הוי רה״ר אם לא נעמיד כדצילה שמה וטח צלד הנוף: לא

## יציאות השבת פרק ראשון שבת

**וצפוד י'**. דאילו למעלה מי' לאו אור ר״ה הוא אלא אור מקום פטור הוא ואפי' קלוטה ליכא: **זורק ממושיט.** דאילו צמושיט מרה״י לרה״י דרך ר״ה אפי' למעלה מי' קיימא לן צפ' הזורק<sup>א</sup> דחייב דיליף מעגלות של מדצר שמושיטין את הקרשים מזו לזו והן רה״י וציניהם ר״ה ולא היו זורקים אותן שלא יתקלקלו:

**ודילמא הנחה הוא דלא צעיא.** מדקמני ר״ע מחייב אבל עקירה צעי מעל גבי מקום ד' מדלג קמני ר״ע מחייב שמים אחת משום הוצאה ואחת משום הכנסה: **ורק.** מר״ה מתחלת ד' לסוף ד' ונח' ע״ג וזו. כל עץ היוצא מן הכותל קרי וזו: **רבי מחייב.** אלמא דלא צעי הנחה על מקום ד': **שדי נופו צתר עיקרו.** והוי כמונח ברה״ה על מקום ד' דעיקר מחשיב ליה לנוף: **מחייב היה ר' שפיס.** דהוי כאלו נח ברה״י וחזר ונעקר משם והכניס לרה״ה. אלמא לא עקירה צעי ולא הנחה צעי ע״ג מקום ד': מקורה

**יוסף הא מני רבי היא הי רבי אילימא הא ר' דתניא** <sup>ב</sup>זרק ונח ע״ג וזו כל שהוא רבי מחייב והכמים פוטרין התם כדבעי' למימור לקמן כדאביי <sup>ג</sup>דאמר אביי הכא באילן העומד ברה״י וגופו נוטה לר״ה וזורק ונח אגופו דר' סבר אמרי' <sup>ד</sup>שדי נופו בתר עיקרו ורבנן סברי לא אמרי' שדי נופו בתר עיקרו אלא הא ר' דתניא זרק מרה״ר לרה״ר ורה״י באמצע <sup>ה</sup>ר' מחייב והכמים פוטרין ואמר רב יהודה אמר שמואל מחייב היה ר' שמים אחת משום הוצאה ואחת משו' הכנסה אלמא לא בעי עקירה ולא הנחה ע״ג מקום ד' על ד' הא איתמר עלה רב ושמואל דאמרי תרוייהו לא

מחייב מדלג מחייב צ' אחת משום הוצאה ואחת משום הכנסה וקשה ב' דילמא הא דלא מחייב צ' משום דלא מחייב אמוּלדה במקום אצ' ועוד דבסמוך קאמר רב יהודה מחייב היה רבי צ' אע״ג דקמני סתם רבי מחייב ה״ג לר״ע מנ״ל דלא מחייב שמים ונראה לפרש <sup>ו</sup>דפריך הא עקירה צעיא <sup>ז</sup>דילפינן ממשכן שהיו נוטלין מתצנצן שהיו צנן ארבע על ארבע ונותנין ליד עושי המלאכה ולפי מה שפירשתי לעיל דדרשנין מאל יאא איש ממקומו אחי נמי שפיר דצעקירה מיייר: **אלא** א״ר יוסף ב'. קשה לרשב״א מה לריבין רבה ורב יוסף להטעמיד המשנה כתנאים והא כפירא להו צפרכ בתרא דעירובין (ד' טז. עב.) דמחשבתו משויא ליה מקום דקאמר התם רב יוסף השמין ורק חייב חטאת ופריך והא צענין מקום ד' וליכא ומשני מחשבתו משויא ליה מקום דאי לא תימא הכי הא דלמר רבה זרק צפי כלב או צפי כצנן חייב וכו' ותי' ר״ת דהא דלמר מחשבתו משויא ליה מקום היינו היכא דלא ניחא לי' <sup>ח</sup>צענין אחר אלא צענין זה כמו משמין ורק שאינו יכול להשמין או לרוק צענין אחר וכן זרק צפי כלב שרצונו שיאכלנו הכלב או ששרוף העץ כצנצן ול״ג התם ונח צפי כלב דנח משמע דאין כוונתו לכך אבל הכא אינו חושש אם מקבל צידו או כבלי אחר <sup>ט</sup>והא דלמר לקמן (ד' ה.) ה״א ה״מ היכא דאחשבה לידו אע״ג דניחא ליה שיקבלנו צע״א כמו צידו' היינו משום דקאמר דידו של אדם חשובה לו כד' על ד' <sup>י</sup>אבל בשאר דברים לא משוי ליה מחשבתו אלא היכא דלא ניחא ליה צע״א: **זרק** ונח ע״ג וזו ב<sup>י</sup> שהוא ר' מחייב. וא״ם אכתי תקשה לך דילמא הנחה הוא דלא צעיא הא עקירה צעיא וי״ל דצאלו הכי פריך שפיר אבל קשה לספרים דגרסי לקמן בהזורק (ד' טז.): על מילתא דרב יהודה דלמר בסמוך מחייב היה רבי שמים וימיז רב חסדא וקא קשיא ליה למימרא דמחייב רבי אמוּלדה במקום אצ וכו' א״ל רב יוסף מר אדר' מתני לה וקשיא ליה רבי אדר' יהודה מתנינן לה לדברי ר״י דלמר חייב צ' אבל לר' לא מחייב צ' דלא מחייב ר' אמוּלדה במקום אצ אם כן מה תירץ רב יוסף הא מני ר' היא אכתי תקשה דילמא הנחה הוא דלא צעי הא עקירה צעי וי״ל דסבר רב יוסף דדוקא אקלוטה דר״ע דליכא הנחה כלל איכא למיפרכ הא עקירה צעי<sup>י</sup> אבל אר' דצעי הנחה ע״ג וזו כל שהוא ה״ה דלעקירה סגיא בכל שהוא ומיהו להש״ס בסמוך לית ליה סברא דרב יוסף דפריך ארבי זירא דילמא אחרים צעו עקיית מקום ד' ולא סגיא בכל שהוא כמו צהנמה ולר״ם נראה דגרסין בהזורק ימיז רב יוסף וקא קשיא ליה א״ל רב חסדא וכו' ואמי שפיר דרב יוסף הוה מתני דברי רב יהודה אדר' ובסמוך דפריך והא איתמר כו' הוה מצי למיפרכ הא דקשיא ליה לרב יוסף בהזורק (סז.) דרבי לא מחייב אמוּלדה במקום אצ דתינא ר' אומר דברים הדברים אלה הדברים וכגירסת ר״ם נראה להזהא גירסת דמתני רב יוסף מילתא דרב יהודה דמחייב צ' ארבי יהודה קשה דרב יוסף אדרב יוסף דהתם אומר צהדיא רבה ורב יוסף דלמרי תרוייהו לא מחייב ר״י אלא אחת ויש לדחות דרב יוסף משמין' דרב יהודה קאמר <sup>י</sup>ורב יהודה מחייב שמים וליה לא סגיירא ליה: **באי״ל העומד ברה״י** וגופו נוטה דרשות הרבים. הכא צשמעמין הוה מצי לאוקמי צאלין שעיקרו וגופו כולו קאי ברה״י ויש צעיקרו ד' דרבי סבר שדי נופו צתר עיקרו וחשיצא מקום ד' ורבנן סברי לא אמרינן שדי נופו צתר עיקרו ולא הוי מקום ד' דברה״י נמי סברא שצממין דצעין מקום ד' על ד' מדלמר בסמוך תני טרסקל צצידו הא תינח ברה״י משמע דברה״י נמי מהדרינן לאשכוחי מקום ארבע אלא נקט ברה״ג משום דמילתא דאצי איתמר צפרכין אמילתא דרב חסדא דלמר נעץ קנה ברה״י זרק ונח על גביו אפילו גצוה מאה אמה חייב ופריך לימא דרב חסדא דלמר כרבי ומשני דברה״י כ״ע לא פליגי כדרב חסדא והכא צאלין העומד ברה״י וגופו נוטה לרה״ר ומיירי אפילו אין צעיקרו ד' דרבי סבר שדי נופו צתר עיקרו דהויא ברה״י וחייב אע״ג דלא הוי מקום ד' כדרב חסדא ורבנן סברי לא אמרינן שדי נופו צתר עיקרו אבל קשה אמאי לא משני אצי לקמן צאלין העומד כולו ברה״ר<sup>י</sup> ויש צעיקרו ד' דרבי סבר שדי נופו כו' וחשיב מקום ד' ולרבנן לא הוי מקום ד' דברה״ר מודה רב חסדא דצעין מקום ד' דברה״י דווקא קאמר רב חסדא כדמשמע לקמן דקאמר צרשות היחיד כולי' עלמא לא פליגי כדרב חסדא ויש לומר דברה״ר לא מצי לאוקמי דאי הנוף למטה מג' לא הוו פטרי רבנן אע״ג דליכא ד' דכארעא סמיכתא היא ואי למעלה מג' לא הוה מחייב ר' דכרמלית היא אם רחב ארבע או מקום פטור אם אינו רחב ד' ולרשב״א נראה דצרשות הרבים נמי משכחת לה למימר שדי נופו צתר עיקרו כגון שעיקרו פחות משלשה או גצוה ט' ורבים מכתפים עליו דהו רה״ר וגופו עולה למעלה מג' דלרבי הוי נוף רשות הרבים דשדינן ליה צתר עיקרו כי היכי דשדינן ליה צתר עיקרו לשוירי רה״י ולרבנן לא הוי כרה״ר והא דלא מוקי ליה אצי הכי <sup>כ</sup>משום דרב חסדא לא צעי מקום ד' גס צרשות הרבים דמ״ש ורב חסדא נקט רשות היחיד משום דצעי לאשמעין אפילו גצוה מאה אמות משום דרה״י עולה עד לרקיע ואידי דנקט איהו רשות היחיד נקט נמי צתר הכי ברה״י כ״ע לא פליגי כו' ולמאי דמוקי לה אצי לקמן אליבא דרב חסדא הא דנקט וזו כל שהוא דהא אפי' צרוחצ ד' נמי פליגי אומר רבי צה״א דנקט כל שהוא משום למעלה מי' דאי הוי רחב ד' הוי רה״י ולא הוו פטרי רבנן ט' (אי אין) גדיים צוקעין תחמיו אי סברי כר' יוסי צב' יהודה בהזורק (לקמן דף קב.) ואין נראה לר״י דמשמע דמשום צבותא דר' נקט לה ואומר ר״י דאי הוה נקוט וזו סתמא<sup>ל</sup> הוה סלקא דעתך דמיירי צרצח ארבע וטעמא דר' לאו משום שדי נופו צתר עיקרו אלא ה״א דסבר כרבי יוסי צב״י דנעץ קנה ברה״ר וצראשו טרסקל<sup>ט</sup> להכי נקט כל שהוא לאשמעין<sup>י</sup> דטעמא דרבי משום שדי נופו כו' ורש״י שפירש כאן משום שדי נופו צתר עיקרו והוי כמונח צרשות הרבים ע״ג מקום ד' אי אפשר להעמידה דאי למטה מג' לא צעי רחב ד' לכ״ע ולמעלה מג' לא הוי רה״ר אם לא נעמיד כדצילה שמה וטח צלד הנוף: לא

#### מסורת הש״ס

א) [לקמן דף טז.] ב) [צ״ק ע: לעיל ע״א וש״ס.] ג) יוא נהי דסבר, ד) [נקמן דף טז.] ד) שם דף טז., ו) [שם צ״מ קוח:], ו) [נקמן דף טז.] [נטיין עט:], ט) [נקמן דף טז.] ו) דרבי יהודה כ״ג, כ) כ״ז אפילו,

#### רבי נסים גאון

**פרק ראשון**

אבל למעלה מעשרה זבובי הכל פטור ולא ילפינן זורק ממושיט. עיקרו במשנה בפרק הוורק היו שחיתון ברייטי אחת הוורק פטור והמושיט חייב, שכן היתה עבודת הלויים ב' עגלות זו אחר זו ברה״ר מושיטין את הקרשים מזו לזו אבל לא זורקין. ולפום דהויין אבות המלאכות ילפי ממלאכות המשכן כמו שאמרו בפרק כמה את הקרשים מזו לזו את הקרשים שכיבוצא בה היתה במשכן וכו', והיתה עבודת הלויים צמעות שמושיטין את הקרשים ולא זורקין, גם כן המושיט בשבת מגוואטרא לגוואטרא שהן עקיבא מהא מתניתין אלא בנהנה בלבד. אמר אר רב יוסף ר' היא כו', ונחתה.

#### רבינו חננאל

ורחין ודילמא הנחה ע״ג מקום ד' לא בעי, אבל עקירה ע״ג מקום ד' בעי, דהא לא שמעינן ליה לר' עקיבא מהא מתניתין אלא בנהנה בלבד. אמר אר רב יוסף ר' היא כו', ונחתה.

א) ואינה הוכחה דלא אמר קלוט' כמי שהונחה דמיא אלא להחמיר דאי להקל נמי אמרי א״כ זורק ד״ה ברה״ר היכי משכחת לה:

ב) אין זה קושא כ״כ דהא לא קאמר הא עקירה וודאי צעי אלא דילמא קאמר: ג) לא תחישב לי דה״מ למימר דפליגי דלא הוי טפו ברה״ר ולרבנן מקום פטור או כרמלי' הוה ועוד דה״מ אצי למימר איפכא צאלין העומד ברה״ר וטפו טטה לרה״י אלא מהא מניייהו נקט דצרשות אחד לא מצי לאשטמי דלרבנן הוי עקיור דה״ר וטפו כרמלית או מקום פטור ולר' הוי צבותא טפי דאפי' טפו לגמרי צרשות אחד שדי טפו צתר עיקרו:

#### מוסף תוספות

א. והשתא ניחא נמי הא דפריך והא מיבעיא ליה לרבה דאהאי צד סמך דאפילו לר' עקיבא מוס' אמרינן קלוטה. מוס' הלא״ש. ב. ומושיט כל זמן שהחפץ ביד האדם לא אומנה כקלוט דמי. מוס' הלא״ש. ג. ולדוך צד לית ליה לר' עקיבא קלוטה. מוס' הלא״ש. ד. ודאמרינן בפרק הוורק (לקמן דף טז.) דלא מחייב אתולדה במקום אב. רשב״א. ה. מסבירא הוה. מוס' הלא״ש. ו. דעקירה הוה דאיכא למימר דבעי מקום ארבעה משום. מוס' הלא״ש. ז. אבל בהנחה לא [נדונותין]. מוס' הלא״ש. ח. שינוה. מוס' הלא״ש. ט. ואי. מוס' הלא״ש. י. משמע דמחשבתו משויא ליה מקום אפי' היכא דניחא ליה בענין אחר וכו', י״ל דהתם. מוס' הלא״ש. יא. וה״ק חגי מילי דידו דחשובה כד' על ד' היכא דאחשבה. מוס' הלא״ש. יב. כיון דלא בעי הנחה כלל אין נראה לומר גבי עקירה כן. מוס' הלא״ש. יג. וגם הנוף ברשות הרבים. מוס' הלא״ש נהלן. מ. י״. ואין בנופו ד'. מוס' הלא״ש נהלן. מ. ולא הוה מפרש כל שהוא. מוס' הלא״ש נהלן. מ. זרק ונח על גביו דר' יוסי בר' יהודה משוי ליה רשות היחיד ואצ״פ שגדיים בוקעים בו. מוס' הלא״ש נהלן. מ. י״. דלאו בהכי פליגי אלא. מוס' הלא״ש נהלן. מ.